

Rozprávania z taiwanského pobrežia

Miro Moravský

Pred niekoľkými rokmi som pomáhal rozbiehať novú výrobu skla na Taiwane. Bol to náročný projekt, ťahajúci sa viac ako jeden rok.

Fabrika, v ktorej sme pracovali bola vzdialená len asi dva kilometre od pobrežia Tichého oceána. Bola tam síce pláž, široká od dvoch do desiatich metrov, nevypadalo to tam však tak ideálne, ako na obrázkoch z cestovnej kancelárie.

Prístupný úsek bol dlhý asi 2 km, na severe ohraničený ústím malej, dosť špinavej rieky, na juhu zálivom, kde sa pláž rozširovala až na niekoľko desiatok metrov.

Za plážou bol hustý nepriechodný porast buriny prerušovaný miestami kde rástol bambus.

Často som tu - niekedy s kolegami, niekedy sám – trávil obedňajšiu prestávku. Rýchlo sme zhltili obed, nasadli do auta a za niekoľko minút sme tam boli.

Bol to príjemný a užitočný relax, aj keď to niekedy trvalo len pätnásť minút. Pozorovali sme more, brodili sa vo vode, niekedy sme sa dokonca aj okúpali, ...ale nielen to.

Začal som sa k pobrežiu chodiť aj večer, po práci.

Postupom času sa mi ten ďaleký kúsok sveta - pás zeme a vody - stal tak blízkym, až som mal pocit akoby sme sa spriatelili.

Prijímal ma, vystresovaného prácou a ponúkal oddych, pokoj a odstup od denného zhonu, umožňujúci rozmýšľanie o veciach života. Chvilky tam strávené boli príležitosťou nanovo si uvedomovať jednoduché, ale dôležité pravdy o sebe a o svete. Tie cenné pravdy, ktoré pomáhajú niesť bremeno života a dávajú nádej. Tie, ktorých poznanie vyslobodzuje, lebo majú pôvod v Tom, o kom Biblia hovorí, že stál na počiatku všetkých vecí a bude aj pri ich konci, ktorému my ľudia, jeho stvorenie, napriek našej vzbure voči nemu, našťastie nie sme ľahostajní.

O tom sú tieto rozprávania.

Témy: Mušle

Štvorkolky

Odpadky

Tajfún

Lietadlá

Pozorovateľňa, socha a ja

Mŕtvy delfín

Niečo pevné pod nohami

Mušle

Zbierať mušle v mori je ako zbierať hriby. Jednoducho to láka. Poteší vás každý nájdený kúsok a dodá vám chuť hľadať ďalší, ktorý by mohol byť ešte krajší. Keď sme trafili na odliv a mohli kráčať po miestach, kde býva väčšinou voda, vracali sme sa často s plnými rukami a vreckami. Neboli to veľké mušle, tak od dvoch do desiatich centimetrov, udivovala ma však ich rôznorodosť. Boli šedé, biele, bledo alebo tmavo hnedé, s ostňami, ale aj hladkým povrchom, matné, ale aj lesklé... jeden druh bielych bol dekorovaný nádhernými vzormi z tenkých bordových čiarok.

Sedel som raz na brehu a prezeral si práve nazbierané prírastky do zbierky. Boli pekné a užitočné zároveň, bývali bezpečným úkrytom pre svojich obyvateľov. A rozmýšľal som o tom, že aj my ľudia potrebujeme svoje ulity. Potrebujeme pocit bezpečia, potrebujeme mať niečo, čo nás chráni pred ohrozeniami.

Ulita je však nielen ochrana ale aj bremeno, obmedzenie. A preto niekedy kvôli tomu, aby sme sa dostali ďalej potrebujeme rozbiť alebo opustiť svoje ulity. Potrebujeme prekonať veci, čo nás limitujú. Hovoríme tomu pokrok a oslobodenie a hovoríme, že na to máme právo. Je to však hra s neistým koncom...
...keď totiž v mene práva na naplnenie našich túžob odstraňujeme to, čo nás obmedzuje, často zároveň odstránime aj to, čo nás chráni. Potom sa stáva, že uprostred vysnivaného raja zistíme, že sme nahí a zraniteľní.

A tak sa potkýname životom, túžiaci po slobode a ochrane zároveň, naplňajúc jedno, kazíme druhé. Je to bludný kruh, ktorý znova a znova absolvujeme ako jednotlivci aj národy.

Naozaj to nemá riešenie? Sedel som tam a bezradnosť v mojom vnútri sa začala meniť na smútok.

Potom som sa opäť pozrel na mušle v mojej ruke a uvidel som to. Ich tvary mali niečo spoločné. Bola v nich zakódovaná špirála. Jednoduché perfektné riešenie. Schránka zostáva stále pevná, no dokáže sa zväčšovať. Prostým prikladaním vrstvy minerálov na jej okraj vzniká postupne narastajúca špirálovitá forma. Svojho obyvateľa chráni a zároveň mu umožňuje rásť.

A pochopil som, že aj Boží plán pre náš život je tak isto úžasný. Ak sa ho snažíme naplňať ponúka ochranu a slobodu pre rozvoj zároveň.

Jeho princípy sú tiež jednoduché a rovnaké pre všetkých ale pritom to nie je o uniformite. Ich naplňaním vzniká unikátne riešenie pre každého z nás, nádherné.

Pobral som sa k autu a starostlivo uložil nazbierané mušle, aby sa nepoškodili. Pripadali mi veľmi vzácne.

Štvorkolky

Môj aktuálny pobyt na Taiwane trval už niekoľko týždňov. V práci sa to komplikovalo, chcelo sa mi vrátiť sa domov, chýbala mi moja žena a deti.

Po práci som sa vybral na južný koniec pláže. Slnko už bolo nízko nad oceánom, už si začalo obliekať červené pyžamko a chystalo sa spať - spomenul som si, že som to takto hovorieval svojim deťom pri večernej rozprávke – a clivota bola hneď väčšia, naozaj mi chýbajú.

Bol odliv. V týchto miestach to znamenalo, že sa odkrylo piesčité dno o veľkosti takmer futbalového ihriska. Dal som si malú prechádzku. Je prekvapujúce, aký je takýto odkrytý piesok pevný, noha na ňom ledva zanechá odtlačok.

Potom som iba sedel – sám, nikto pri mne.

Rýchlo sa to však zmenilo. Pri pláži zastali tri terénne pick-upy, na korbách štvorkolky.

Z áut vyskočili šikovní chlapíci a za chvíľu boli štvorkolky vyložené. Boli robustné, s veľkými kolesami. Ozval sa ich rev a už aj šantili po odkrytom dne. Najprv ma ich vyrušenie nahnevalo. Keď som ich však pozoroval ako sa dobre zabávajú, zaujalo ma to. Dokonca som dostal chuť si to vyskúšať. Piesok sa pokryl jazvami po kolesách. Netrvalo to dlho, zrazu sa pobrali k autám, štvorkolky naložili a boli preč.

Zostalo ticho.

Odliv končil, oceán vyslal niekoľko väčších vln, ktoré zlízali stopy po pneumatikách.

A opäť bolo všetko ako predtým. Vrátil sa aj môj splín. Dokonca zosilnel.

Čo tu vlastne robím, v tejto ďalekej zemi? Má to vôbec nejaký zmysel? A má vôbec zmysel sa o čokoľvek v živote vážne usilovať, keď nakoniec cez všetko, čím sa zaoberáme sa prevalia vlny času a nenávratne to vygumujú?

Díval som sa na zapadajúce slnko, - už sa prezlieklo – a spomenul si na žiariace oči mojich detí počas večernej rozprávky. Áno, vtedy tá chvíľa mala zmysel. Ako každá chvíľa v našom živote, keď pomôžeme ľuďom okolo nás poznať, že svet nie je až také zúfale miesto. Keď sa sami pre nich staneme tou jeho lepšou stránkou.

Ak by však svet predsa len tým zúfalým miestom bol, potom sa stávame klamármí. Ja som ale vtedy vedel, že nie. Tá chvíľa totiž ku mne jasne hovorila rečou Tvorcu: Stvoril som svet tak, že má zmysel. A nádej človeka v ňom má svoje miesto.

To ma postavilo na nohy. Slnko v červenom pyžamku ťahalo na seba perinu obzoru.

Idem aj ja spať, je treba si oddýchnuť, zajtra je nový deň, ktorý bude novou príležitosťou urobiť niečo zmysluplné.

Odpadky

Bola horúčava, taká riadna tropická. Taká, že keď vyjdete von a vydáte sa napospas slnku, máte pocit, že vás nemilosrdne pritláča k zemi a ukradlo vám polovicu pľúc.

Počas obedňajšej pauzy sme sa po istom váhaní rozhodli, že sa predsa len ideme pozrieť k pobrežiu. Možno to tam bude aspoň o niečo znesiteľnejšie.

Nebolo. Všetko nehybne trpelo horúčavou.. Dokonca aj oceán sa takmer nehýbal. Jedinou známkou jeho života bolo, že lenivo vyplúval na breh malé vlnky.

Vtom sme zacítili zápach, ale strašný. Nieкто vysypal na kraj pláže hromadu hnijúcej zeleniny. Rýchlo sme nasadli do auta a skonštatovali, že ísť sem nebol dobrý nápad.

Horúčavy trvali ďalší týždeň. Keď sa konečne mierne ochladilo, vybrali sme sa opäť k pobrežiu. Po vystúpení z auta sme len opatrne nasávali vzduch, pripomenulo sa nám, čo sme tu cítili naposledy. Teraz to ale bolo v poriadku, do nosov sa nám dostával len jemne osolený vzduch oceána. Miesto, kde ležali odpadky sa síce ešte dalo poznať, bolo tam však už len niekoľko suchých hnedých listov, ktoré rozfukoval vietor. Padlo niekoľko poznámok na tému, ako dobre si s tým príroda poradila, súhlasil som.

Asi o týždeň sme po príchode na pobrežie opäť zažili prekvapenie. Nové odpadky, teraz to nebola zelenina ale kopa polámaných kusov plošných spojov. Padlo niekoľko poznámok na tému nezodpovednosti ľudí, opäť som súhlasil.

Nesmrdelo to, lenže nikdy potom sme už v tejto časti pobrežia, - ktorá inak bola celkom pekná, lebo piesok sa striedal s kameňmi - nemohli chodiť bosí. Nevedeli ste, kedy natrafíte na ostrý zelený kúsok plošného spoja. Som presvedčený, že sú tam doteraz. S týmto si príroda neporadila.

O nejaký čas, sediac na kameni a pozerajúc sa na plošný spoj trčiaci z piesku, rozmýšľal som o sebe, o nás ľuďoch. Aj my sme schopní sa s mnohými vecami vysporiadať, mnohé zvládneme, mnohé sme poriešili, dali do poriadku. Tak ako príroda zvládla tú zhnitú zeleninu. Sú však veci v našom živote, neporiadky okolo nás a v nás, na ktoré sami nestačíme, lebo sú z princípu nad naše sily. Potrebujeme na ne jednoducho pomoc zvonku. Ak táto pomoc nepríde, v našej duši zostanú navždy zabodnuté ostré zraňujúce kúsky plošných spojov, tak ako v tam v pobreží.

Vďaka Bohu, že takáto pomoc existuje. A o tom či ku mne príde nerozhoduje náhoda, ale ja sám, svojim pozvaním Toho, ktorý jediný dokáže upratať moje vnútro.

Tajfún

Ľudia si ho všimli s pomocou satelitov keď sa ešte len rodil, ako prehlbujúcu sa oblasť nízkeho tlaku v Tichom oceáne, niekde blízko rovníka. Odvtedy z neho nespustili pozornosť, lebo taký tajfún sa oplatí mať v merku. Silnel a blížil sa, sledovali sme v správach jeho cikcakovitý pohyb a prepovede, kam sa dostane ďalší deň. Boli dosť nepresné, taký tajfún totiž dosť kašle na to, čo si o ňom myslia ľudia. Chvíľu to bolo napínavé, keď sa zdalo, že o dva dni prejde priamo cez nás, nakoniec sa odklonil sa sever a o nás sa iba obtrel. Bolo to ako silná búrka s veľmi tmavou oblohou. Práve cez obed sa dážd' na chvíľu zmiernil a niekoho napadlo: poďme sa pozrieť, ako vyzerá oceán. Našli sme sa traja takí u ktorých zvedavosť zvíťazila nad opatrnosťou (alebo zdravým rozumom?) Povedali sme si: Však ani nemusíme vystúpiť z auta, len tam nakukneme. Vystúpili sme , lebo nás ten pohľad fascinoval. Vietor vyzval oceán na súboj, len títo dvaja zápasníci v ringu, všetko ostatné pri nich zanedbateľne malé a slabé. Vietor sa neúnavne znova a znova vrhal na oceán, ktorý už sťažka dýchal vo veľkých vlnách. Z ich vrcholkov odfrkávala pena ako kvapôčky potu. Rozzúrený vietor ich schytával a bičoval nimi pobrežie. Vzduch bol plný zvukov od ostrého pískania až po burácajúce dunenie. Všetko to sa odohrávalo len v odtieňoch sivej s ponurým žltohnedým nádychom

Vlny, tie sa tvárili, že môžu ísť kde sa im len zachce a zničia všetko, čo sa im opováži postaviť sa do cesty. Pobrežie dostávalo poriadne zabráť.

Najviac som ale ľutoval porast jemnej ťahavej rastliny, ktorá pokrývala zem hneď ako sa končil piesok pláže. Jej tenké stonky len s námahou držali divo sa trepotajúce lístky, ktoré sa zdalo, že už už odletia.

Vietor nám vmietol do tváří novú dávku slaných projektilov a jasne naznačil, aby sme sa pobrali, že si nás ako divákov pri svojom súboji nepraje. Poslúchli sme a vrátili sa do fabriky.

Cestou naspäť som musel myslieť na mohutnosť – majestátnosť nášho sveta, veď toto bola len malá ukážka toho, čo sa deje vo vesmíre v oveľa väčšom meradle. Gigantické energie pôsobiace na obrovské hmoty... dych berúce, neuveriteľne zázračné divadlo...

O tri dni, keď sa všetko upokojilo, vybrali sme sa opäť k pobrežiu.

Ako keby sme prišli do úplne iného sveta.

Oceán už bol vydýchaný, žiaril v odtieňoch modrej a hral sa s vlnkami. Skrotnutý vietor mu poslušne ovieval čelo na ktoré znova páľilo slnko.

Na pobreží ale boli následky súboja sa neprehliadnuteľné. Kamene, vážiace stovky kilogramov boli poposúvané aj o niekoľko metrov. Kde bola predtým široká pláž, bola teraz úzka a naopak, boli premiestnené obrovské množstvá piesku.

Ponáhľal som sa pozrieť, čo sa stalo s rastlinkami. Poriadne ma prekvapili, boli úplne v pohode, bylky sa povystierali, lístky boli lesklé a svieže, ba čo viac, práve oni tvorili hranicu od ktorej už nebolo poznať stopy po súboji gigantov.

Život je čudo.

Áno, život je zázrak, väčší ako celá neživá príroda a jej gigantické sily.

Ale ešte väčší zázrak je to , že sme tu my, ľudia, schopní tieto zázraky sveta a života vnímať a trocha im aj rozumieť.

Ale najväčším zázrakom sa mi zdá otvorenie ľudskej mysle pre vnímanie a prijímanie Tvorcu všetkých týchto zázrakov.

Lietadlá

Bola sobota, prácu sme skončili na obed a vyrazili smerom k oceánu. Bolo síce teplo, ale od vody fúkal príjemný vetrík. Aj teplota vody bola ideálna. Lahol som si na hladinu a nechal sa pohojdávať vlnkami, ktoré mali presne tú správnu veľkosť a frekvenciu, aby to bolo príjemné.

Proste akoby sa všetko naokolo zo všetkých síl snažilo, aby nám bolo dobre. Otvoril som oči a pozeral sa na oblohu priamo nado mnou. Slnko - aby ma náhodou nepálilo do očí - si rýchlo pritiahlo malý mráčik, za ktorý sa skrylo. Svetlomodrá obloha bola plná bielych pásov po prelietavajúcich lietadlách, boli sme v oblasti neďaleko medzinárodného letiska, ktorá je križovatkou mnohých leteckých trás. Začal som sa baviť tým, že som odhadoval miesta, kde sa pásy prekrížu, a aké útvary by mali na oblohe vytvoriť. Zatvoril som oči, predstavil som si novú situáciu, čakal taký čas, za ktorý sa mi zdalo, že už by nová situácia mala nastať, otvoril oči a porovnával realitu so svojou predstavou. Postupne sa mi odhady začali dariť. Bolo fajn zistiť, že moja predstava sa naozaj uskutočnila, že som to vedel dopredu, čo bude. Je to fajn byť súčasťou predvídateľného, spoľahlivo fungujúceho sveta, bez nečakaných prekvapení. A k tomu to ešte to jemné pohojdávacie... Povedal som si, tak toto je krásna ilustrácia toho, ako Boh drží svet vo svojej dlani a stará sa o nás.

Po chvíli sa to však pokazilo. Navonok sa nič nezmenilo, iba do mojej mysle vstúpila spomienka na haváriu lietadla ktorá sa stala pred 10 dňami len asi 250km južne od nás. Počasie bolo aj vtedy dobré, po výbuchu na palube sa tam však dohora zrútilo lietadlo s vyše 200 pasažiermi, haváriu nikto neprežil. Musel som myslieť na to, že zrejme tam vtedy alebo bolo veľmi podobné, ako tu teraz, zrejme ani more nebolo veľmi odlišné. Keby som tam však bol býval, jedna z mojich predpovedí by určite nevyšla. Namiesto peknej rovnej bielej čiary čierny dym, rútiaci sa do vln. A bolo po idylke. Pobral som sa z vody. Veselé, uvoľnené hlasy mojich kolegov sa mi zrazu zdali neprístojné a nevhodné.

Bože, keď držíš vo svojej ruke celý svet, ako to že sa ti to lietadlo vyšmyklo?

Aký je vlastne svet, je predsa len nevypočítateľný, krutý vo svojej neosobnosti a náhodnosti, všetko je nakoniec len vec šťastia či nešťastia...?

Alebo...ibaže...by to bolo inak, tak, že tá dľaň držiaca svet by bola nekonečná,... jedine z takej sa určite nedá vypadnúť.

V takej veľkej dlani sa však môže stať, že sa veci a javy udejú v takej jej oblasti, do ktorej s našim obmedzeným chápaním nedovidíme tak jasne, aby sme ich vedeli pochopiť.

To je nepríjemné a znepokojuje nás to. Oveľa vážnejšie je ale to, že my ľudia máme možnosti a sklony nájsť si v tejto dlani také miesto, kde ju necítíme a dokonca sa môžeme tváriť, že neexistuje.

Ale máme aj šancu zažívať a poznávať, že nás drží a ochraňuje, že v nej zostávame navždy, aj keby sme boli súčasťou padajúceho lietadla.

Vrátil som sa do vody a znovu sa položil do príjemnej dlane oceána...

Pozorovateľňa, socha a ja

Na južnom konci pláže je v bambusovom lesíku zašitý nenápadný objekt. Je to malá vojenská pozorovateľňa. Ohradená je asi 3 metrovým múrom. Nad bambusový lesík trocha vykúka iba vežička s tmavou vodorovnou štrbinou v ktorej sa občas zalesknú sklíčka pozorovacej optiky. Má asi stálu posádku, zrejme len niekoľko vojakov. Prídete na to keď pôjdete úzkou asfaltkou ktorá vedie z neďalekého mestečka smerom k pobrežiu. Pred tým, ako sa cesta priblíži ku svojmu koncu na malom parkovisku pri pláži najprv obchádza pieskovosivý múr pozorovateľne, v ktorom je zelenohnedá brána. Brána je niekedy pootvorená a vtedy sa o ňu opiera nudiaci sa vojak.

Taiwanská pozorovateľňa je namierená na more, na západ. Tam je totiž veľká Čína, ktorá si myslí, že malý Taiwan jej patrí. Malý Taiwan si to ale nemyslí, on si myslí, že by to bolo zle, keby Číne patril...a keďže Čína je veľká, treba sa mu mať na pozore, treba sledovať, či sa neblíži nejaké ohrozenie.

Len niekoľko desiatok metrov od pozorovateľne, oproti cez tú asfaltku, ktorá po pár metroch končí pri pláži, vás prekvapí asi 4 metre vysoká socha Budhu z bieleho betónu.

Okolo nej je dosť neporiadku, tuším sú tam aj sčerneté zbytky papierikov, ktoré sa na Taiwane bežne pália ako náhrada peňazí pri rituáli obetovania, ktorý má nakloniť božstvá aby obetujúceho ochránili pred všetkým, čo ho môže ohrozovať. Upiera pohľad tým istým smerom ako pozorovateľňa, na oceán pred sebou. Do sochy akoby bola odliata túžba po niekom múdrom a silnom, komu to, že žijeme v svete plnom ohrození nie je ľahostajné, kto ich vypátra, odhalí a ochráni nás pred nimi.

Kráčal som po tej ceste smerom k pobrežiu. Šiel som pomaly. Bolo neskoré nedeľné odpoľudnie, bolo príjemne, bzučali cikády, všade naokolo pokoj, niet sa kam ponáhľať, treba si užiť túto chvíľu klúdu... Za zákrutou sa pomaly vynorila socha, potom vežička pozorovateľne.

Nehybne, sústredene hľadeli do diaľky. Vnímal som, ako si plnia svoju úlohu a snažia sa vypátrať čo nás môže ohroziť. A je toho veru dosť.

Je síce príjemne, - rozmyšľal som - je klúd, bzučia cikády, ale kto vie, čo ukrývajú nasledujúce minúty, hodiny, dni, mesiace, roky...

A tak som na ceste medzi sochou a pozorovateľňou zastal a pripojil sa k nim. Zahľadiac sa spolu s nimi na linku, kde sa more stretalo s oblohou rozmyšľal som o ohrozeniach v mojom živote.

Pozorovateľňa mi pripomenula ohrozenia od zlých alebo jednoducho len popletených ľudí, ktorým ide len o vlasný prospech a moc. Nezáleží im na tom, alebo si neuvedomujú, čo urobí ich správanie s inými – mal som s tým čerstvú skúsenosť.

Socha mi pripomenula že nás a našich blízkych ohrozujú veci, voči ktorým sa nedokážeme ubrániť: ťažké choroby, nešťastia, prírodné katastrofy, ...len nedávno som tu zažil zemetrasenie, našťastie nie veľmi silné.

Potom som sa modlil, upierajúc myseľ doďaleka. A uvidel som to. Pochopil som, že najväčšie ohrozenia nie sú tie, čo prichádzajú do môjho života zvonku, ale tie, čo vychádzajú z môjho vnútra. Sú to zlé veci, ktoré sa rodia v mojom srdci, tie ma najviac ohrozujú a komplikujú život mne a mojim blízkym..

Stmievalo sa, pozorovateľňa a socha stále sústredene sledovali obzor, stále pátrajúc po možných ohrozeniach, ja som už mohol odísť.

Mŕtvy delfín

Zbadali sme ho už zďaleka. Jeho valcovité telo, ležiace niekoľko metrov od vody bolo na hladkom piesku pláže neprehliadnuteľné.

Obzerali sme si ho. Nebol veľký, snáď niečo cez meter, ak nepatril k niektorému z menších druhov musel to byť veľmi mladý delfín..

Bol úžasný, prísne účelne hydrodynamicky tvarovaný, ale zároveň elegantný a krásny. Vyzeral byť dokonalý do posledného detailu., lenže bol tuhý, beznádejne, definitívne mŕtvy.

Na druhý deň sme sa ponáhľali na to isté miesto. Stále tam bol, z diaľky rovnaký, ale zblízka sa dali vidieť známky začínajúceho sa rozkladu. Od jeho čelustí, ktoré už neboli zovreté tak pevne ako predtým, sa v piesku tiahol chodníček po ktorom sa presúvali veľké mravce. Dokonalosť sa rozpadala. Niečo sa definitívne pokazilo. Nie, nemal tu ležať, mal plávať v mori...

Tej noci som spal zle.

Myšlienky sa mi stále vracali k mŕtvemu delfínovi na pláži. Stal sa mi akýmsi symbolom všetkého, čo sa na tejto zemi pokazí, nevyjde tak ako by malo a spôsobí to množstvo trápenia, utrpenia, neraz aj s fatálnymi následkami nezmyselnej smrti...Pripomenuli sa mi mnohé polozabudnuté otázky ktoré som si v živote položil a nedostal ne odpoveď. Boli tak rozmanité a zložité, že mi bolo jasné, že odpovedať na ne môže len Boh. Ten však ako by sa len nezúčastnene z diaľky prizeral, nechával ma v tom samého.

Deň v práci tiež nestál za veľa. Zvykol som si vo svojich poznámkach zvýrazňovať dôležité veci hrubým výkričníkom. Hneď ráno, keď som si poznámky otvoril udrelo mi do očí, že moje výkričníky svojim tvarom pripomínajú malých mŕtvych delfínov, ktorí mi pripomínali... veď viete čo.

K pobrežiu sme sa ten deň nedostali. A noc začala podobne ako predchádzajúca. Mŕtvy delfín trčal ako výkričník v mojich myšlienkach aj snoch. Otázky sa opäť množili. Bože, nerozumiem prečo je to tak, prečo to a ono takto robíš alebo dopustíš ...

Bože, ak ma naozaj pozývaš do vzťahu k Tebe, potrebujem Ti viacej rozumieť, takto to nie je v poriadku. Dokonca sa mi zdá, že to nie je od Teba fér. Rád by som mal k Tebe lepší vzťah, ale takto sa mi to naozaj nedá.

Potom som si ale uvedomil, že čo to vlastne chcem. Chcem uchopiť Boha svojim rozumom. Keby sa mi to však mohlo podariť, to by vlastne nebolo v poriadku. Uvedomil som si, že ak by sa Boh zmestil do mojej hlavy, tak to by musel byť veľmi malý Boh. Ak by takýto malý Boh mal vládnuť celému vesmíru.....

Je to dobre Bože, že ma prevyšuješ, že si nezrovnateľne väčší. V tom je moja šanca a nádej, že Ty si väčší ako ja. Tvoja veľkosť, o ktorú sa môžem oprieť, určite stojí aj za to, že nerozumiem mnohému, čo konáš.

Na ďalší deň sme sa na pláži veľmi neponáhľali k miestu, kde ležal delfín. Nemali sme až takú chuť sledovať, ako sa postupne rozkladá. Pláž však bola čistá, piesok hladký, po mŕtvom delfínovi ani stopy. Žiarilo slnko a život pokračoval.

Niečo pevné pod nohami

Už niekoľko dní sme v práci čakali na isté zariadenie bez ktorého sme veľmi nemohli pokračovať, a tak sme mohli končiť skôr ako zvyčajne. Chodili sme teda po práci pravidelne na južnú časť pláže, ktorá má najjemnejší piesok a kúpali sa. Bolo to osviežujúce, dlho sme vo však vode nevydržali. Dôvodom bol pomerne silný vietor. Vetrom rozčerená hladina a frkajúca pena po chvíli plávania začne vadiť. A tak sme sa pomaly jeden za druhým postupne ťahali na breh, kde sme sa nechali ofukovať a rozprávajúc sa čakali na tých, ktorých to vo vode ešte neomrzelo. Posledný sa vracal Jano, ktorý bol z nás najlepší plavec. Občas sme na neho aj kričali, aby už išiel, ale proti vlnám váš hlas ďaleko nezájde, ostáva vám iba kývať, poskakovať a dúfať, že si vašu komickú pantomímu všimne.

Dnes nás ale privítal len jemný vetrík a pokojný oceán. A tak sme plávali dlhšie a ďalej ako zvyčajne. Jano, ako inak, ďaleko pred nami. Otočil som sa smerom k pobrežiu. Mám rád pohľad na pobrežie z mora. Odstup pomáha objavovať súvislosti, porovnávať veľkosti ...aha to a to je tak a tak, veľké alebo malé.... ešte by sa oplatilo plávať kúsok ďalej, potom by sa dalo vidieť aj do vedľajšej južnejšej zátoky, kde sme nikdy neboli, lebo ju oddeľoval skalnatý útes.

Lenže je treba šetriť sily na návrat. Rád by som sa ešte chvíľu poobzeral, ale najrozumnejšie zrejme bude začať plávať naspäť. Dohadovali sme sa, že sa teda otáčame, keď jeden z kolegov povie: „Pozrite, Jano niečo chce.“ . A naozaj, niečo kričal, nerozumeli sme, ale pohyby jeho ruky boli jednoznačné: “ Podďte sem, podďte ku mne”. Aj keď sa nezdalo, že by mal nejaký problém, bolo to nástojčivé, tak sme sa k nemu pobrali. Keď sme sa dostali na dosluch a dozvedeli sa, že naozaj nemá problém, vravíme mu, že my už chceme ísť naspäť, a nie ďalej do mora, on však že podďte, neľutujete. Plávali sme teda ďalej. Začal som už čosi šípiť, nejako podozrivo vytŕčal z vody. A naozaj, keď sme priplávali k nemu pod nohami som zrazu ucítil jemný, ale pevný piesok. Bolo to super. Občas nás síce vlna pridvihla a kontakt sa na chvíľu stratil... ale zrazu sme sa cítili oveľa istejšie, oddýchli sme si a ja som si v klude popozeral pobrežie.

Cestou naspäť sa začalo stmievať, rýchlo, ako to v tróPOCH býva. Na pobreží sa začali rozsvetľovať svetlá a na oblohe hviezdy, oceán bol ešte pokojnejší a nám bolo dobre, akosi domácky, nikto nič nehovoril a pomaly sme plávali k brehu. Hlavou mi vírili myšlienky o tom akou je táto situácia dobrou ilustráciou toho, čo viera v Boha dáva do života.

Viera, to je niečo pevné pod nohami. Aj keď nás vlny občas pridvihnú, dno zostáva na svojom mieste. Stáť na ňom zásadne mení našu situáciu. Nestávame sa však tým supermanmi, z diaľky vyzeráme ako obyčajní plavci. To, o čo sa naše chodidlá opierajú nie je vidno. Dokonca sa mnohým zdá, že sme na dosť hlúpom, alebo až nebezpečnom mieste. Máme len jedinú možnosť, volať ich aby si to prišli vyskúšať. Vyskúšať, čo to znamená mať istotu niečoho pevného pod nohami, vydýchnuť si, pozrieť sa na svet okolo seba z inej perspektívy, s tým správnym odstupom...